

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

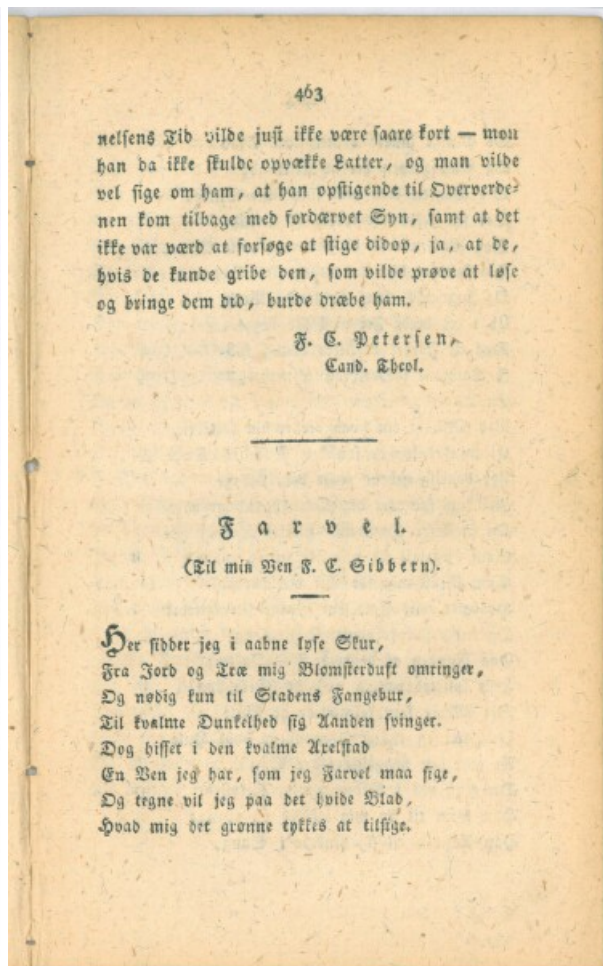
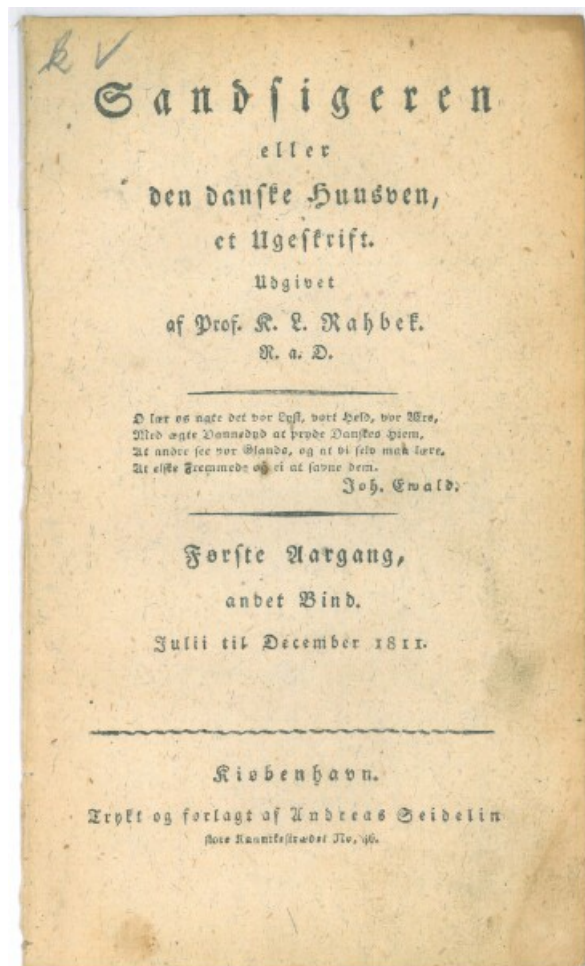
Titel: Farvel. (Til min Ven F. C. Sibbern)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Farvel. (Til min Ven F. C. Sibbern)", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1811_164-txt-root/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Os Vinde sanked i den store Stad
 Og Vindfobagen der os flitte ad:
 Der Vaaren kom med sine lune Vinde,
 Det for bestumret tyktes os derinde
 Bag Valkendorfs de gamle, skumte Mure,
 For snævert blev det inden sine Bagge,
 Og flagreende, som Fuglene i Bure
 Ud i det brede Fri vi haged begge.
 Dog til Farvel vi sticte ventlig ind
 I Kamrene foroven og forneden,
 En Laare perler paa den varme Kind
 Ved Mindet om hvad der er nu forleden.
 Ei mindes jeg de foundne Sæmlivs Dage
 For daatlig nu at onske dem tilbage
 Nei kun for roet dig Vennehaand at byde
 Og mest for Ham mit Hjertes Tak at yde
 Som hjem til sig mig lokkede og tvang:
 Som stilled mig for Die Luesværdet
 Hvormed vort Fald har Parabis omgærdet
 Og endte saa forovne Skoltegang
 Paa Anden af de brede Hjelbelsfester;
 Han splitted vældig med sit stærke Lyr
 Det Merke som formaadede at fiule
 Saa tæt og trædsf Afgrundens dybe Hule
 At over den hengagte sagte Syn
 Der fluffende i Dromme anig forhuffed.
 Han hjem til sig mig lokkede og tvang:
 Han Anden til sig vinlede i Sang,

Han kalbte mig igennem Dømmemunde,
 Han gav mig Kløgt og Lyft til saa at grunde,
 Paa Sagas Runer, at af dem jeg saae
 En Solstrands vidunderlig sig vinde
 Om Jesu Kristi hoi Guddomstinde
 Og lærte mig af Tidens Tegn at spæse;
 Ja da saa lidt jeg stønnet paa hans Naade,
 Han revsed mig, men revsede med Naade:
 Han boied vældigen det stolte Sind
 Han smelted Isen i det kolde Hjerte
 Og jeg fornem det i den dybe Smerte
 At til sit Tempel Han det vied ind.
 O, kære Ven, vel maa da Laaren dirre
 I Diet klar, naar Ud det mon hensticere
 Hvor Gud mig lærte under Tvivl og Strid
 At føle Særrig og at føle Glæde
 At sole suffkende i lange Tid
 Hvor tungt det er at ikke kunne græde,
 Jeg takker Gud og Ham i dig, min Ven,
 Og i de andre kære Ungerfænde,
 I hvis Forsamling jeg blev Barn igen
 Og lærte Hoovmøds Daarlighed at kiende;
 Jeg takker dig for høvet et Dieblif,
 Sem under Skæmt og Alvortale gil,
 Da Venstabs Engel snøed Vennebaand
 Af Cristnes som af Enighedens Trænde!

Vi grubled begge over Livets Gaade,
 Men om dens Løsning vi forligtes ei,
 Derfor og nu vi paa adfællig Wei
 Udbyggede fra Kristnadsens Boede:
 Du biged ud saa fiernt i Holkeveimel,
 Jeg biged hjem til Hødeegnens Himmel,
 Til Faderhusets tære, stille Kroeg;
 Thi jeg har fundet i den ene Bog,
 Hvad i dig selv og i de mange Boger,
 Hos firne Folk og vise Mænd du søger.
 Min Wei var kort, og din er saare lang,
 Derfor og jeg har alt fuldendt min Gang
 Mens du til din end monne dig omgørde.
 Ei mene du, jeg stolt min Nakte dæver!
 Ei mene, du jeg dømmet dine Skridt!
 Den samme Haand hvor indre Klædning vover
 Men konstig ændrer den sit Monster til.
 Ei baartig Hojmod skal mit Die blande:
 Hvad jeg erkender, vil jeg frit bekende:
 At skarpere er vist det Siarlesie,
 Som laantes dig i Naade fra det Høie;
 Men derfor ei jeg delger faste Tro,
 At om du stirrer nok saa vist og lange,
 Du Skjen ei formaar at gennemtrænge,
 Bag hvilken Gud i skjulte Lys men bo.
 Ja, end jeg vover det for vist at mene,
 At om al Jordens Vise sig forene;
 Opsvinge sig mod Himlens høvteste Bue.

Nedgrave sig i Jordens dunkle Stue,
 De aldrig dog i Klippens Agerreen
 Dyploie nogentid de Vises Steen,
 De komme dog ei til Magnetens Leie,
 Som styrer Jorden paa sin lange Færd,
 Ei til den Sol, om hvilken sig man dreie
 De lyse og de mørke Kløders Hær.
 Tilfjæst jeg tro'r, at om hver klogtig Mand
 Gik villig frem i Herrens Ledebaand,
 Blev sikkerlig langt høiere hans Gang
 End nu hans Flugt; thi Herrens Arm er lang
 Og vandre kan man i den løse Lænte,
 Saavidt som jordisk Mand formaar at tænke.
 Ja naar vi staa ved Tankens Grændseseft,
 Sig for os løfter Troens høje Fjeld,
 Hvorfra vi det i klare Speil mon ske,
 Som skimtes ei fra Klostrens Myretue.

Dog, blandt de Urter, som saa færdig gra
 I Paradisets nyoplykte Have,
 Ei Kundskab, men den høie Sjælers
 Maa agtes for hin bedste Himlens Gavn.
 Thi hin er sager kun, men dennes Duft
 Hel listig blander sig med Livets Luft,
 Og skal som Kærlighedens Blomst bestaa,
 Naar Jorden med sin Kundskab maa forgaa.
 Du veed det, Ven, min syge, maatte Mand
 Sig krympet har i koske Bitterbaand

Du vreed at her med Vaarens lune Vinde
 Blev lunere og lysere berinde;
 Men at dog hid og did de Elver droge
 Og Solens varme Straaler tit forjoge.
 Apostlene paa hellig Pindsefest
 Iforte blev med Kræften fra det Hæie
 I Pindseugen det sig maatte føie
 At jeg indviedes til Herrens Præst;
 Adskillige de Naadegaver ere,
 Men Ræktes alle af den samme Aand,
 Der Brodrene udrafte hoire Haand
 For det med Suk af Herren at begære
 At Kærligheds og Kræfts og Sandheds Aand
 Misfandelig paa mig nedtode vilde,
 Da aabnede sig Hjertets Laareklide,
 Da sprængte Siælen sine Fængselsbaand,
 Og der jeg horte Brodrene tilsammen
 I Jesu Kristi Navn at sige Amen,
 Da blev det Samme i mit Væst udtonet
 Og jeg mig solte med min Gud forsonet.
 Da hastede jeg ud fra Krestad,
 Jeg taltede, jeg higede, jeg bad:
 Jeg vandred seem i blide Morgenstund,
 Men der jeg nærmed mig den lærte Grund,
 Hvor Barnebagens henslød saa tegge,
 Hvor gamle Fader end mon rolig bygge,
 Og med sin Lære, alderfegne Liv
 Henslære munter paa det sunde Liv;

Da gjordes det mig trangere om Hjerte
 Ved Mindet om den glade Barnetid,
 Ved Mindet om de sidste Liders Smerte,
 Ved Tanken om den store, tunge Id
 Som jeg fra Nu, for Gud begynde fulde
 I Skovens Udgang paa en gammel Steen
 Jeg fattede mig, optog af lidet Gemme,
 Det Testament hvori jeg læste hjemme,
 Da jeg som Barn fra dunkle Dagstue
 Oplærtes til, mod Himlene at flue.
 Den gamle Bog mig troelig havde fulgt
 Paa Jyllands Heder, Lovinds Blomstrende,
 Men dog, desværre, een gang alt for længe
 Dens blanke Lys var for mit Die dulge.
 Jeg den opleb og hvor mit Die faldt
 Der fandt det ogsaa uden Leiden Alt:
 "Du Dod, hvor er din Braad?
 "Hvor, Helvede, din Seier?
 "Der Synd er Dødens Braad,
 "Og Loven Braaddens Størke;
 "Men takket være Gud,
 "Som os ved Jesum; Herren,

"Her Seier givet nu!
 "Dg derfor, Broder, staa som Klippeblokke,
 "Ei lade eder ryste, ja ei rokke!
 "Udretter stitelig det Herrens Værk!
 "Vel vidende, at ei forfængelig
 "Den Gerning er, som Herren valgte sig *)."
 Jeg rejste mig alt som en Blomst, der maat
 Sit Hoved har i Dagens Hede sænket,
 Men kal det løfter udi Sommernat
 Af mild og kvægsom Himmeldug beskænket.
 Nu Kirkestaarnet løstet sig beroppe,
 Ved Svinebalken mellem Afteteppe;
 Blandt hine Aste leged jeg, som Dreng
 Dg slumred under dem saa sødt i Egn,
 Men hvad er disse dunkle Varneminder
 Med lyse Ahnelser af Manddomsfærd,
 Saamaagt et Baand til Rieken hist mig binder;
 Det koreste er at jeg dobtet der,
 Det stærkeste at Gud mig sendte hid,
 Dg hvor min Fader i saa lang en Tid
 Gudfrøgtig talte Herrens rene Ord

*) 1 Cor. 13, 55.

Nu jeg skal tale til det aadne Herte:
 Besigne Folket fra det hvide Kor
 Med Ordets Balsom lindre Siælens Smerte.
 Hvad jeg mon tase under hvalvte Bue
 Dg hvad jeg taler i den lave Stue
 Mig selv kan røre, glæde og huse,
 Thi ikke min, men Herrens egen Tale
 Det er som mig udgange skal af Mund
 Dg trænge stærk til dybe Hjertegrund.
 D, det er kvægende, min Ven, at vide
 Et Ord, hvorpaa man selv kan sikkert lide!
 Siet ingent Tanke er saa trosterig,
 Som den at ei derved, forfængelig
 Vor Gerning er, thi den er Herrens egen.
 D, gid det Mod, den Fred, som strømmed ind
 Ved denne Visshed udi Sjæl og Sind
 Dg ved din Vandring's Maal maa dig opfylde!
 Saa rejs da, Ven, og tro, min stille Tanke
 Dig følge skal, hvorvidt du end mon vanke
 Dg ofte vil jeg knæle for den Høie
 Med Bøn, at han oplade vil dit Die,
 Saa gennem Kristi rings Klædebragt

Du Klarlig see den indre Gudsomspræk,
D, da blev du en Jesu Krieste Kæmpe,
Som fulde med din Lørdensst neddæmpe
Det høse Skeig af tusind usle Dværge,
Som mene, deres Muldvaerpskud er Bierge,
Dg, lofede paa Lærne, helse
Alt hvad de ei see Dværgehalten see.

3 Juni 1811.

N. F. S. Grundtvig.

Med K. L. Mahbet.
Trykt hos og forlagt af Andreas Seidelin.

